

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2831/2020
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - Сектор за материјалне ресурсе - Управа за општу логистику - Дирекција за услуге стандарда - Војна установа „Дедиње“, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1393/20 од 03.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1393/20 од 03.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1417/17 од 08.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац као професионални припадник Војске Србије тражио да се утврди да је повређено начело једнаких права и обавеза и извршена дискриминација у области рада, тако што му није исплаћена једнократна новчана помоћ на основу четири појединачне одлуке Министарства одбране - Сектора за буџет и финансије од 24.01.2013. године, 11.07.2013. године, 01.10.2013. године и 25.12.2013. године, означених у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име накнаде трошкова поступка исплати туженој износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1393/20 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1417/17 од 08.05.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 41. став 4. Закона о забрани дискриминације и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се по закону (члан 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП) овај ванредни правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је цивилно лице на служби у Војсци Србије, запослен на неодређено време у Војној установи „Дедиње“. Закључком Владе Републике Србије бр. 211-379/2013-2 од 24.01.2013. године одобрена је исплата једнократне новчане помоћи професионалним припадницима Војске Србије. На основу наведеног Закључка министар одбране је током 2013. године донео четири одлуке о једнократној новчаној помоћи професионалним припадницима Војске Србије који су у радном односу на неодређено време, односно одређено време на дан 15.01.2013. године и који су остварили право на плату (са додацима) за децембар 2012. године, односно накнаду плате због породилског одсуства, неге детета и посебне неге детета, накнаде због привремене спречености за рад (боловање) дуже од 30 дана или који раде скраћено радно време (инвалид). Тужиоцу и другим запосленим у Војној установи „Дедиње“ није исплаћена једнократна новчана помоћ по тим одлукама министра одбране.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, нема неједнаког поступања и повреде начела једнакости прокламованог чланом 21. Устава Републике Србије и чланом 4. Закона о забрани дискриминације, јер се у конкретном случају ради о повреди права по основу рада и непоступању тужене - послодавца у складу са одлукама министра одбране, које није засновано на неком личном својству тужиоца, у смислу члана 2. став 1. Закона о забрани дискриминације.

По становишту другостепеног суда, одлуке министра одбране односе се на професионална војна лица - војне службенике или војне намештенике, чији је статус регулисан Законом о Војсци Србије и којима се плата исплаћује из буџетских средстава. Тужилац је цивилно лице запослен у војној установи која послује по принципу стицања и расподеле добити, којем се исплата плате и других новчаних накнада врши искључиво из остварених прихода, при чему се установа у којој је запослен налази у поступку трансформације који није окончан, због чега тужилац нема својство војног службеника или војног намештеника.

По схватању Врховног касационог суда, у овом спору је о захтеву тужиоца одлучено правилном применом материјалног права.

Законом о забрани дискриминације („Службени гласник Републике Србије“, број 22/09) дефинисан је појам „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ (члан 2. став 1. тачка 1), прописана општа забрана дискриминације и одређени њени

облици (чланови 4-14). Посебно је у члану 16. став 1. тог закона прописана забрана дискриминације у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада.

У конкретном случају, тужилац има статус цивилног лица на служби у Војсци Србије и запослен је у војној установи која обавља делатност по принципу стицања и расподеле добити. Војна установа у којој је тужилац запослен налази се у поступку трансформације, у складу са Уредбом о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама лица на служби у Војсци Србије запосленим у тим установама („Службени гласник Републике Србије“, број 58/08 ... 10/13), коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 195. Закона о Војсци Србије. Према одредбама тог подзаконског акта (члан 9), цивилна лица запослена у војним установама на које се тај акт односи стичу статус војног службеника или војног намештеника тек по окончању процеса њихове трансформације.

Збот тога нису основани наводи ревизије да је тужилац, на основу члана 194. став 1. Закона о Војсци Србије, као цивилно лице на служби у Војсци Србије, даном ступања на снагу тог закона постао војни службеник или војни намештеник. Када је реч о цивилним лицима на служби у Војсци Србије, запосленим у војним установама које послују по принципу стицања и расподеле добити статус војног службеника или војног намештеника уређује Влада Републике Србије, и то је учињено доношењем и ступањем на снагу наведене Уредбе, којом је тај статус за цивилна лица запослена у тим установама везан за окончање процеса трансформације доходних војних установа.

Следствено изложеном, по оцени ревизијског суда, исплатом једнократне новчане помоћи професионалним припадницима Војске Србије - професионалним војним лицима и цивилним лицима на служби у Војсци Србије, тужилац није дискриминисан у области рада. Тужилац јесте цивилно лице на служби у Војсци Србије, али се фактички и правно налази у различитом положају у односу на остала цивилна лица у Војсци, јер је запослен у војној установи која послује по доходном принципу и на коју се примењује означена Уредба Владе Републике Србије по којој цивилна лица запослена у тим установама стичу статус војног службеника или војног намештеника тек окончањем поступка њихове трансформације. Тужилац до окончања поступка трансформације војне установе задржава сва права по Закону о Војсци Србије, али право на исплату плате, накнада и других примања остварује по прописима којима се уређује пословање тих установа.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић